

Στήν άκρη τοῦ κάβου διακρίνεται καθαρά «τοῦ Κρήπα ἢ... πέτρα», νά μοιάζει μέ κεφάλι τεράστιου πουλιοῦ. Ἡ φωτογραφία πάρθηκε παραπλέοντας τόν κάβο μέ τήν πλώρη πρὸς τό πέλαγος.

ΤΟΥ ΚΡΗΠΑ Η... ΠΕΤΡΑ¹

Κάθε φορά πού ἐρχότανε ἕνα ξένος στό χωριό μας καί τόν πηγαίναμε βόλτα μέ βάρκα, τοῦ δείχναμε τὰ πίσω Γιάλια, μιά ὁμορφη παραλία μέ ψιλή ἄμμο καί πεντακάθαρα νερά, τοῦ δείχναμε τήν Ψαρασημίνα, μιά σπηλιά πού κοντά στήν εἰσοδό της καί στό βάθος της ἀνάβλυζε γλυκό νερό, καί ἂν ὁ καιρός ἦταν βολικός, τόν πηγαίναμε καί στόν Περιοστεριώνα, τόν κάβο μέ τὰ κατακόρυφα βράχια πού πάνω τους φώλιαζαν ἀγριοπερίστερα.

Πάνω σ' αὐτά τὰ βράχια μέ ἀνεξήγητη ἰσορροπία ἔστεκε μιά μεγάλη πέτρα. Ὁ ἀέρας καί ἡ θάλασσα εἶχαν σκάψει τό βράχο ἀπό κάτω της καί αὐτή στεκόταν σάν μπαλκόνι σέ κατακόρυφο τοῖχο.

Μέ διαστάσεις πού ξεπερνοῦσαν τὰ δύο-τρία μέτρα ἦταν πρόκληση στό νόμο τῆς βαρύτητας. Κάτω της, ἡ θάλασσα

1. Ἡ λέξη Πέτρα δέν ἀποδίδει πιστά τήν τοπωνυμία, ἀλλά ἐτέθη γιά λόγους γλωσσικῆς καλλιέπειας.

διάσπαρτη μέ σκόπελους, αδέλφια τῆς Πέτρας, πού χώρισαν δεκάδες, ἑκατοντάδες χρόνια πρὶν.

Τό σχῆμα τῆς ἀλλάξε ἀνάλογα ἀπό ποῦ τὴν κοίταζες. Ἐμένα μου θύμιζε κεφάλι γέρου ξεδοντιασμένου, πού φορούσε κασκέτο. Ἡ Πέτρα μέ γοήτευε ὅποτε περνοῦσα κοντά τῆς καί πάντα τὴν κοίταγα σιωπηλός.

Κάθε φορά πού ἐρχότανε ἕνας ξένος στό χωριό μας καί τοῦ δείχναμε τὴν Πέτρα, τοῦ λέγαμε γελώντας πονηρά τό ὄνομά τῆς, καί μιά καί πάντα μᾶς ρωτοῦσε τό γιατί, καμαρώνοντας, τοῦ λέγαμε τὴν ἱστορία τῆς. Πῶς τέσσερις γενιές πιό πίσω, ὁ Κρήπας² ξέμεινε ἀπό ἀγκίστρια στό ψάρεμα κι ὅταν ζήτησε ἀπό ἄλλους πού βρέθηκαν ἐκεῖ κοντά νά τοῦ δανείσουν μερικά, αὐτοὶ τοῦ ζήτησαν ν' ἀνέβει στὴν Πέτρα καί νά... Τί καταλαβαίναμε σάν λέγαμε τὴν ἱστορία αὐτή; Τί θά λέγαν οἱ ξένοι γιά μᾶς; γιά τούς παπποῦδες τῶν πατεράδων μας; Τά σκέφτομαι τώρα καί ἀναλογίζομαι, τί ἄνθρωποι ζοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχή;

Ἡ Πέτρα δέν ὑπάρχει πιά. Ἐπεσε μόνη τῆς στό τέλος τοῦ Γενάρη τοῦ 1978. Τόν Ἰούνιο τοῦ ἴδιου χρόνου πού πέρασα ἀπό κάτω ἀπό τὴν προαιώνια θέση τῆς, εἶδα ὕφαλα φρέσκα πού οὔτε βρύα οὔτε φύκια δέν εἶχαν προκάμει νά κολλήσουν ἀπάνω τους.

Κάθε φορά πού ἐρχεται ἕνας ξένος στό χωριό μας καί τὸν πηγαίνουμε βόλτα μέ βάρκα, ξεχνᾶμε νά τοῦ διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία τῆς Πέτρας πού ἐξάλλου δέν φαίνεται πιά.

Καλύτερα...

Δρ. Νικολός Γρ. Ἐξαδάκτυλος

2. Πρόκειται γιά τὸν Ἀντώνη ἢ Κατσαντώνη Κυρτάτα ἢ Κρήπα, μανιώδη ἐρασιτέχνη ψαρά καί ἡ ἱστορία τοποθετεῖται γύρω στά 1860.

Ο Κάβος χωρίς «Του Κρήπα τήν... πέτρα» μετά τήν κατάρρευσή της. Ἡ φωτογραφία πάρθηκε παραπλέοντας τόν κάβο μέ τήν πλώρη πρὸς τά Γιάλια.